

Sammendrag

Vårt mål med dette prosjektet var å lage en whiteboardfilm tilpasset en ung målgruppe, som vil øke forståelsen for epilepsi og tilleggsutfordringer blant barn og unge i hele landet, og forebygge mobbing.

Bakgrunnen for at vi ønsket å lage denne filmen var at vi ble kontaktet av medlemmer som lurte på hvordan barna deres kunne fortelle jevnaldrende om sin epilepsi uten å bli stemplet som dumme eller rare. Dette gjelder gjerne barn og ungdom som følger vanlig skolegang og har fritidsaktiviteter med jevnaldrende, men som kanskje har noen ekstra behov knyttet til hukommelse eller oppmerksomhet. Det kan også være at de har anfall som setter dem i sosialt beklemmende situasjoner. Som alle andre, har disse unge menneskene behov for trygghet og forståelse fra omgivelsene. Ofte opplever de imidlertid at det kan være vanskelig å forklare situasjonen til jevnaldrende, både fordi epilepsi er et komplisert tema, og fordi de er redde for at det å fortelle om epilepsien i seg selv skal medføre utestengelse eller mobbing.

Frykten for å bli mobbet er ikke ubegrunnet. Det kommer blant annet fram i en masteroppgave fra Universitetet i Oslo i 2019, skrevet av Thea Moth og Samitha Vasantharajan. Ifølge denne, er mobbing mer enn fire ganger så vanlig blant unge med epilepsi sammenlignet med annen ungdom. Moth og Vasantharajan mener at dataene deres blant annet demonstrerer behov for økt kunnskap om diagnosen i pasientenes nærmiljø, og det er dette vi vil bidra til gjennom dette prosjektet.

Primærmålgruppen i prosjektet er ungdommer i alderen 11-18 år. Sekundærmålgruppen er foreldre, lærere og helsepersonell som kan bruke filmen i opplysningsarbeid blant ungdom.

Vi begynte prosjektet med å nedsette en arbeidsgruppe med involverte ressurspersoner, hovedsakelig fra Epilepsiforbundet og filmselskapet. Vi opprettet også en arbeidsgruppe med fire ungdommer som skulle hjelpe til med utarbeidelse av filmen, for å sikre at vi skulle nå et ungt publikum.

Arbeidsgruppene hadde to møter i løpet av høsten, der vi jobbet med å utarbeide en grovkisse av filmens innhold. Da vi hadde blitt enige om hovedmomentene i filmen, gikk filmprodusenten i gang med å skrive manus. Han sendte utkast til prosjektleder, som styrte mailkommunikasjonen med tilbakemeldinger fra ungdommene og de andre involverte.

Da manuset var ferdig, gikk tegneren i gang med å lage tegningene. Storyboardet ble godkjent via mailkorrespondanse med arbeidsgruppa. Tidlig i januar gjorde filmselskapet opptak av filmen. Deretter var det redigering og finpuss. Filmen var ferdig i begynnelsen av mai, og ble lansert 11. mai på vår Facebook-side og YouTube-kanal.

Før lansering gjorde prosjektleder et grundig forarbeid for å sikre best mulig spredning av filmen. Blant annet la vi ut en ti sekunders teaser for filmen på Facebook, Snapchat og Instagram. Prosjektleder sendte også ut en mail til alle våre samarbeidspartnere, lokallag og tillitsvalgte, der hun kort informerte om filmen og lanseringstidspunkt, og ba dem dele filmen når den kom på Facebook. Dette fikk vi en veldig god effekt av. Filmen er i dag en av de mest sette på våre plattformer, med totalt 43.800 visninger.

Vi har trent opp ca. 30 foredragsholdere over hele landet, og vi oppfordrer dem til å vise filmen når de holder foredrag for ungdom, foreldre og lærere. Filmen blir naturligvis også tilbudt direkte til bestillere av foredrag, som ikke kan få besøk av en informatør/foredragsholder.

Vi håper og tror at filmen vil få nye seere i mange år fremover, og på den måten stadig hjelpe nye ungdommer. Vi vil bidra til dette ved å trekke den fram i sosiale medier med jevne mellomrom.

Bakgrunn for prosjektet

I dette prosjektet har vi laget en whiteboardfilm om epilepsi og tillegg utfordringer, tilpasset ungdom. Filmen har unge fortellerstemmer som bruker ungdommers språk og henvender seg til andre unge. Filmen gir en kort innføring i hvordan det er å ha epilepsi, den viser at det finnes flere typer anfall, og hvordan de blir synlige for andre. Filmen sier også noe om hvordan venner kan oppføre seg hvis de vil støtte og hjelpe, både generelt og i forbindelse med anfall.

Bakgrunnen for at vi ønsket å lage denne filmen var at vi ble kontaktet av medlemmer som lurte på hvordan barna deres kunne fortelle jevnaldrende om sin epilepsi uten å bli stemplet som dumme eller rare. Dette gjelder gjerne barn og ungdom som følger vanlig skolegang og har fritidsaktiviteter med jevnaldrende, men som kanskje har noen ekstra behov knyttet til hukommelse eller oppmerksomhet. Det kan også være at de har anfall som setter dem i sosialt beklemmende situasjoner. Som alle andre, har disse unge menneskene behov for trygghet og forståelse fra omgivelsene. Ofte opplever de imidlertid at det kan være vanskelig å forklare situasjonen til jevnaldrende, både fordi epilepsi er et komplisert tema, og fordi de er redde for at det å fortelle om epilepsien i seg selv skal medføre utestengelse eller mobbing.

Frykten for å bli mobbet er ikke ubegrunnet. Det kommer blant annet fram i en masteroppgave fra Universitetet i Oslo i 2019, skrevet av Thea Moth og Samitha Vasantharajan. Ifølge denne, er mobbing mer enn fire ganger så vanlig blant unge med epilepsi sammenlignet med annen ungdom. Oppgaven viser også at denne mobbingen leder til økt behov for psykisk helsehjelp, økt skolefravær, og endringer i valg av utdanning og yrke. Moth og Vasantharajan mener at dataene blant annet demonstrerer behov for økt kunnskap om diagnosen i pasientenes nærmiljø, og det er dette vi vil bidra til gjennom dette prosjektet.

Filmen er ment for spredning i sosiale medier, og vil også bli brukt i vår rådgivningsvirksomhet overfor blant annet skoler.

Målsetning

Vårt mål var å lage en whiteboardfilm tilpasset en ung målgruppe, som vil øke forståelsen for epilepsi blant barn og unge i hele landet, og forebygge mobbing. Vi hadde som mål å få over 50.000 visninger på filmen.

Målgruppe

Primærmålgruppen er ungdommer i alderen 11-18 år. Sekundærmålgruppen er foreldre, lærere og helsepersonell som kan bruke filmen i opplysningsarbeid blant ungdom.

Prosjektgjennomføring og metode

Vi begynte prosjektet med å nedsette en arbeidsgruppe med involverte ressurspersoner. Dette inkluderte prosjektleder fra Epilepsiforbundet (kommunikasjonsrådgiver), Epilepsiforbundets ungdomskonsulent, filmprodusent og tegneren. Vi hadde også med en medisinsk ekspert som har jobbet mye med ungdom, og som kunne kvalitetssikre det faglige/medisinske, lege og forsker Marte Roa Syvertsen fra Drammen sykehus.

Vi nedsatte også en arbeidsgruppe bestående av fire ungdommer som har epilepsi, for at de skulle kunne fortelle oss hvordan de informerte sine venner eller hvordan de skulle ønske de hadde gjort det. Ungdommene hadde også en viktig rolle i å sikre tonen og språket i filmen, for at det skulle fremstå som et troverdig ung-til-ung-budskap.

Arbeidsgruppene hadde to møter i løpet av høsten, der vi jobbet med å utarbeide en grovskisse av filmens innhold. Her var ungdommenes innspill svært viktige. Da vi hadde blitt enige om hovedmomentene i filmen, gikk filmprodusenten i gang med å skrive manus. Han sendte utkast til prosjektleder, som styrte mailkommunikasjonen med tilbakemeldinger fra ungdommene og eksperten.

Da manuset var ferdig, gikk tegneren i gang med å lage tegningene. Storyboardet ble godkjent via mailkorrespondanse med arbeidsgruppa. Tidlig i januar gjorde filmselskapet opptak av filmen. Deretter var det redigering og finpuss. Her ble det en del forsinkelser på grunn av koronakrisen, og uventet lang ventetid for å bruke studio. Filmene var ferdig i begynnelsen av mai, og ble lansert 11. mai på vår Facebook-side og YouTube-kanal.

For å oppnå best mulig spredning av filmen, sendte prosjektleder på forhånd ut en mail til alle våre samarbeidspartnere, lokallag og tillitsvalgte, der hun kort informerte om filmen og lanseringstidspunkt, og ba dem dele filmen når den kom på Facebook. Også ungdomskontakten vår snakket om filmen og reklamerte for den, for at så mange som mulig av ungdommene i Norsk Epilepsiforbunds Ungdom (NEFU), skulle dele filmen når den kom ut.

For å skape engasjement og nysgjerrighet, la vi ut en ti sekunders teaser for filmen en ukes tid før lansering. Denne ble lagt ut både på Facebook, Snapchat og Instagram.

Vi hadde også en artikkel på nettsiden vår om filmen i forkant av lanseringen, og en artikkel i medlemsbladet EpilepsiNytt i etterkant av lansering. Vi benyttet oss også av muligheten til å fremme innlegg på Facebook og Instagram for å målrette treffene mer, og sikte dem inn mot en ung målgruppe.

Resultater, vurdering av resultat- og effektmål

Per 3. august har filmen 42.600 visninger på Facebook og 1.200 visninger på vår YouTube-kanal. Dette gjør filmen til en av de mest sette på våre plattformer, noe vi er veldig fornøyde med, selv om vi ennå ikke har nådd målet om 50.000 visninger. Ved å gjøre et grundig forarbeid med promotering av filmen både med en teaser på Facebook og nyhetssak på nettsiden, og dessuten omtale i medlemsbladet og på Facebook, samt mail til våre samarbeidspartnere og lokalforeninger, fikk vi mange til å dele filmen like etter at den ble lansert. Filmene er per 3. august delt 186 ganger, noe som er veldig bra for våre Facebook-saker.

Når det gjelder effektmål, er det dessverre ennå for tidlig å si om filmen har redusert mobbing av unge med epilepsi.

Oppsummering med konklusjon og videre planer

Vi er veldig fornøyde med dette prosjektet. Filmene har svært gode seertall, og vi har fått mange positive tilbakemeldinger fra medlemmene våre og ungdommene i arbeidsgruppen. Vi har trent opp ca. 30 foredragsholdere over hele landet, og vi oppfordrer dem til å vise filmene når de holder foredrag for ungdom, foreldre og lærere. Filmene blir naturligvis også tilbudt direkte til bestillere av foredrag, som ikke kan få besøk av en informatør/foredragsholder.

Vi håper og tror at filmen vil få nye seere i mange år fremover, og på den måten stadig hjelpe nye ungdommer. Vi vil bidra til dette ved å trekke den fram i sosiale medier med jevne mellomrom.